

Vaikka FBI:n koodinpurkajat ovat noin sataprosenttisen varmoja siitä, että suurin osa Lasallen koodista on varastettu Conbitsiltä, Tyler Kyle vain hymyilee. Ei pidä FBI:n agentista mutta yrittää olla yhteistyökykyinen. Sitä parempi mitä pikemmin akan saa lähtemään tiehensä. Rykäisee: — Piilaakso on monokulttuuri. Me emme tiedä mistään muusta mitään. Täällä ei ole kurahousuille mitään tekemistä. Turha mankua espressobaarien perään. Paikka puhuttelee vain bittinikkareita. Arkkitehtuurille veisaamme viis. Täällä asutaan ruuhkaisissa lähiöissä. Joka paikkaan on mentävä autolla. San Francisco ei sekään ole Lontoo, Hongkong tai Pariisi. Mutta täällä leivotaan rahaa. Silikoni on kultaakin kalliimpaa. Erikoisagentti Mary Filanti nyökkää. FBI:n tekemässä taustaselvityksessä oli toivotettu samoja asioita. — Mitä sitten? — Olemme hyviä vain niin kauan kuin nenä pysyy vedenpinnan yläpuolella. Toistaiseksi on pysynyt. Toisaalta, minä en tiedä kovatarvarasta juuri mitään. Ehkä kilpailu sillä saralla on kovempaa. — Kovatarvara? — Me pukkaamme maailmalle softaa. Ilman sitä tietokoneet ovat pelkkää rautaa ja silikonia. — Puhutaan entisistä työntekijöistänne. Onko joku lähtenyt teiltä katkeroituneena? Muistattekko nimiä? — Piilaaksossa porukka ramppaa ympäriinsä kuin mustalaisleirissä. Emme me ole menettäneet ketään eikä kukaan muukaan. Me vain vaihdamme asiantuntijoita. Se hyödyttää kaikkia. Olemme kuin yhtä perhettä koko laakso. Ei täällä katkeruutta tunnetta. Eteenpäinmenemisen henki on vahva. Kaikki haluavat menestyä. Rahantekokone tämä on. — Ette siis tiedä entisten työntekijöidenne osoitteita? Kyle pudistaa päätään. Etsiköön akka syyllisensä omin nokkinensa. Ei se siinä apua tarvitse. Liittovaltion poliisilla on rajattomat resurssit. — Ei aavistustakaan. Enkä kyllä välttämättä nykyistenkään. Mary nyökkää. On viisainta olla kertomatta Tyler Kylelle mitään kovin tarkkaa nimimerkki Lasallesesta. Krakkerista, jonka jälkiä FBI:n tietokonenikkarit olivat nuuskineet huonolla tuloksella jo vuoden ajan. Aina mies on livahtanut rysästä sillä mies se sataprosenttisesti on, osastoa johtava Vic Pacson oli vannonut. Pacsonin tietokoneen näytöllä oli ollut kolme keltaista tarralappua. Yhdessä niistä oli lukenut Lasalle. Se oli asetettu ylimmäksi. — Huijari se on ja taitava onkin, Pacson oli summannut esitelmänsä. Oli saanut selville senkin, mistä Lasallen koodi oli peräisin. — Se löytyi Piilaaksosta. Firman nimi on Conbits. Mene sinne ja tsekkaa kaikki nykyiset ja entiset työntekijät. Kaikki tarkoitti yli kahtasataa. Viisikymmentä kyyhöttää tietokoneiden takana parasta aikaa. Muut olivat lennelleet taivaan tuuliin kuka minnekin. Kylen ääni on jääkylmä. — Kuuntelettekko te? — En. Teidän koodinne on varastettu. Se on lähtökohta. — Ei meille. — Selittäkää. — Ei ole mitään selittämistä. Koodia tehdään joka päivä uutta. Vanhoilla kikoilla ei pitkään juhlita. Tämän päivän haasteet ovat ihan muualla. Koodi sinänsä on ihan mielenkiinnostonta. — Se on kuitenkin varkaus. — Miten sen nyt ottaa, Kyle töksäyttää. — Tiedossamme on, että koodinne avulla on kaapattu henkilötietoja yliopistoilta ja yksityisiltä firmoilta. — Koodi on vain koodia. Taitavan käsissä se alkaa laulaa. Sovelluskehittäjät ovat ihan oma rotunsa. Hyville sellaisille meilläkin riittäisi käyttöä. Jos saatte tämän tyyppin kiinni niin vihjaiskaa meistä, Kyle naurahtaa. Mary näkee edessään pirullisesti virnistävän Pacsonin. Sen kurtuisesta naamasta näkee jokainen, että eläkkeeseen on enää pari vaivaista vuotta. Sen takia se virnuilee ja heittää mitä herjaa tahtoo. Sen jälkeen osaston johtoon tulee tietenkin joku virtaviivainen pilkunnuolija, joka kommunikoi lomakkeilla ja viilaa tuntiaskelmia kulmahiomakoneella. Ja ettei koko reissu jäisi kaivelemaan täytenä harakirinä, kaappaa Mary kristallikulhosta kaksi toffeeekaramellia, joiden kuparinvärinen päällyspaperi saa ne näyttämään ihan kolhoilta ylisuurilta muttereilta. _____